

Impressions sobre el Taller de la Mort

la finestra

M'ho va demanar la Pilar i jo li vaig dir que no. No, perquè en el fons no volia apropiarme a un tema tan desconegut i que a la vegada em produís tal respecte. Van passar uns dies i la Pilar insistí de nou. Llavors m'ho vaig pensar uns segons i vaig acceptar. Possiblement m'ajudaria a resoldre alguns dubtes que tenia sobre el tema. Potser la meva por s'anul·laria, en bona part, si obtenia respostes convincents, o almenys, m'hauria agradat que fos així. El tema era la mort. Es feia el Taller de la Mort.

En moltes ocasions durant el curs pensava que les activitats que hi realitzàvem ens donaven molta vida, molta energia. Em sobtava que un taller on es tractava el tema de la mort en tots els seus aspectes ens pogués ajudar tant a nivell personal com professional d'una manera tan valorable i en qüestions molt sovint de la nostra vida quotidiana.

Passaven els dies i cada classe era més interessant, era un aprenentatge continu, era un voler més informació, era el tenir

clars moments i situacions pels quals hem de passar tots.

No puc dir que tot fos meravellós. Hi havia moments molt durs, per als quals no estàvem preparats o simplement pels quals no hi volíem passar. Precisament, el fet de viure aquests moments ens ha ensenyat molt i potser, només potser, ara l'acte de morir pot tenir altres significats per a la gent que vàrem assistir a aquell taller. Vàrem compartir alegries, plors, tristeses, enyorances, amariat, suport, descobriments, esperança...

Els nostres sentiments i emocions patien forts sotrats. A vegades bons i a vegades dolents, però aconseguíem aixecar-nos i donar un pas endavant per buscar noves respostes fins que una nova onada de sentiments envaïa novament el nostre cor fent d'ell el que volia. Tot això passava davant d'un grup de companys que s'afegien a qualsevol dels teus sentiments. No, no tot era tristesa ni la fi de la vida. Era aprenentatge i acceptació.

Durant el taller, a més de la teòrica, hi ha tot un seguit d'experiències en què jugues en unes condicions especials. Us puc assegurar que una d'elles ha canviat el meu parer davant del tema en qüestió. Això no vol dir que ho accepti tot, però sí que ha estat el suficientment convincent com per rumiar sobre el tema i tenir present aquesta experiència moltes vegades. Ara, passat un temps, encara la tinc força present i pensar en el Taller de la Mort, que tan raonablement ens va fer entendre la Teresa Piulachs, em produeix alhora enyorança i satisfacció.

Amb aquest escrit m'agradaria animarvos a fer aquest taller, ja que us pot ajudar en molts aspectes. Si més no, els vostres valors més importants es veuran molt reforçats.

Escric aquestes línies i en el meu pensament, una companya.

Olga Gómez
Infermera de Traumatologia

10 Anys de Pastorets

Feia poques setmanes que estrenàvem una nova "llar" per a molts de nosaltres, el Centre Geriàtric, on hi havia un nou espai que ofería a tota la institució i tots els professionals infinitat de possibilitats: la sala d'actes. La imaginació d'un grup de companys va deixar-se anar esperonada per la visió de la trama i de l'escenari. Ja es veien sota les llums de l'escenari. Ja es trobaven immersos en la il·lusió del món de l'espectacle. Ja sentien els aplaudiments d'un públic embadalit. En una paraula, somiaven ja en viure el teatre a la nova sala.

Però per tal que el somni esdevingués realitat, quedava per decidir l'aspecte més important. Els qui van tenir el somni havien doncs, de pensar en quina obra era la més adient. Corrien els primers dies de desembre, així que el calendari va marcar definitivament l'elecció: Els Pastorets!

El clima social que en aquell temps es respirava entre la majoria de professionals de la institució anava més enllà de la simple relació de companys de feina, de tal

manera que la idea va arrelar ràpidament. Començaren els assajos cada dia a primera hora de la tarda, però el temps passava depressa i ens acostàvem a Nadal. Finalment, els companys erigits en tècnics de la funció van haver de decidir retardar l'estrena. No era pas qüestió que la inauguració de la primera representació dels Pastorets comencés amb mal peu.

L'hora de la veritat

A ple hivern i assajant nit rera nit va arribar el moment d'afrontar l'hora de la veritat. S'aixecà el teló coincidint amb una impressionant nevada. Quins nervis! Quin fred! Quines patinades per arribar a l'escenari. I per damunt de tot, una pregunta: i el públic, vindrà amb aquest temps que fa?

La resposta no es va fer esperar gaire. El clima d'amiat que ja hem esmentat va influir molt en què, tot i la neu, els dos

*"Els Pastorets",
una cita anual
esperada per
tothom.*

dies de representació la sala estés plena de gom a gom de companys, familiars i amics. Es va crear un corrent de complicitat entre el públic i els actors que va fer que realment es respirés la màgia del teatre.

Han passat els anys, l'Hospital ha canviat. Molts dels companys ja no hi són, altres han vingut... Però, entre tots, cada any, amb algun entrebanc pel mig, s'ha fet possible mantenir aquesta cita, que juntament amb la celebració dels Reis, són els únics esdeveniments que s'han mantingut al llarg de tot un decenni.

Amb aquest record dels inicis de la història vull fer un homenatge a totes les persones que han fet realitat aquestes 10 representacions: els iniciadors, directores, actors, tramoistes, membres de la coral, maquilladores, sèstresses i... Sobretot el públic, peça principal i raó de ser de l'espectacle.

Ens n'hem de felicitar tots plegats.

Germà Morlans